

VideoCulture Fest 2019

Před asi dvěma lety jsem objevila dvě zdánlivě odlišné věci. Jednak to byla filmová internetová soutěž Video Culture Fest a za druhé úžasný animovaný film vytvořený Tvůrčí skupinou Večernice, tedy hendikepovanými lidmi. To jsem ještě netušila, že obě záležitosti má na svědomí ing. Jana Hnilicová. Paní ing. Hnilicová je hlavní organizátorkou VideoCulture Fest a tvořivě pracuje s TV Večernice.

Této ženě jsem položila několik otázek

1) Jak vznikl nápad, či myšlenka uspořádat VideoCulture Fest?

Dovolte mi trochu zavzpomínat, snad máme dostatek místa v tomto čísle Videohobby:

*„V roce 1998 šlo o první mezinárodní filmový Camp v ČR, který byl určen skupinám žáků základních škol v Praze i skupině žáků ze sociálně znevýhodněného prostředí. Na tomto workshopu se pod dohledem zkušených mediálních pedagogů z Univerzity v Německu, Anglii, USA, Maďarska, katedry Mediální pedagogiky v Plzni, katedry Speciální pedagogiky UK Praha, za přítomnosti pedagogů z FAMU Praha (supervize) měly vytvořit 3 filmy na konkrétní téma: Tolerance, komunikace a porozumění. Pracovním jazykem byla němčina. Natáčecí, postprodukční techniku přivezli kolegové z Německa. Mezinárodní setkání mělo vedle tvorby videofilmů i za cíl přiblížit některé osvědčené metody tou nejjednodušší, alternativní formou, vč. práce s kamerou a postprodukcí mladým tvůrcům v ČR. Tj. projekt se nesl v duchu proč objevovat již objevené. V té době byl ještě film v naší zemi pokládán za tzv. vysoké umění a byl určen pouze některým budoucím talentům. Na tomto workshopu bylo také dohodnuto, že stejným způsobem budou pracovat i skupiny mladých filmařů v jednotlivých zemích, následně pak bude společná prezentace originálních autorských děl. Společné promítání se uskutečnilo na Univerzitě v Ludwigsburgu katedře Mediálních studií a dostalo název VideoCulture Fest, takže proto ten název, dnes má u nás již svojí licenční hodnotu. K celému projektu bylo vydáno několik knih, článků o běžných tiskovinách nemluvě. Jsem velmi ráda, že jsem se tenkrát projektu **Videoculture aneb komunikace beze slov** mohla zúčastnit spolu s dalšími kolegy z ČR a přenést videotvorbu i do české lokální kultury“.*

2) Kolikátý ročník byl letos a jaký průběh soutěž má?

„Letos byl již 19. ročník, čtvrtý po internetu. Po létech vidím, že jsme se tenkrát rozhodli správně, že jsme si ponechali původní název Festivalu. V začátcích jsme byli docela osočováni, že si hrajeme na cizince ve vlastní zemi. Marné bylo vysvětlování, že tomu tak není, že ctíme myšlenku originálního, mediálního záměru p. prof. H. Niesyta z Univerzity v Ludwigsburgu. Předvídali jsme totiž, že s rozvojem digitálních technologií bude film běžně využíván téměř každým mladým člověkem či skupinou mladých lidí pod vedením svých pedagogů. A bude se také soutěžit, protože „být viděn“, podělit se s dalšími tvůrci, vylepšit svoje dílko, patří k obyčejné lidské touze být lepší a lepší, než tvořit do šuplíku, to je ubíjející. Původně jsme festival organizovali v kinech např.: Aero, Ponrepo, MAT, dopoledne bylo vyhrazeno pražským školám, po dohodě s autory filmu, ale pak z finančních důvodů-

pronájem sálů, promítací techniky, zaplatit promítače jsme přešli na internetové klání. Zatím náš internetový festival je jednokolový a probíhá běžným způsobem podle pravidel, která byla vypracována p. M.

Tuščákem v NIPOSU ve spolupráci s FilmDatem před několika lety a řídí se jimi i jiné amatérské festivaly organizované kulturními zařízeními v jednotlivých regionech a městech v ČR.

Vedeme si přesnou statistiku kolik diváků navštíví webové stránky, kde je Festival uskutečňován, jak dlouho se na nich „zdrží“. Tak letos bylo 450 unikátních diváků (ne klikačů), každý z nich se zdržel v průměru 4,5 min, více jak 2x se i vrátil, což lze zhruba přirovnat ke třem plným kinosálům. Myslím si, že jde o docela slušné číslo, které přispívá k popularizaci amatérského filmu a může motivovat k tvorbě i další autory, skupiny autorů, školy, volnočasová zařízení.“

3) Kdo byl letos v porotě?

„V porotě je již několik let stabilní tým, který má zkušenosti s „koukáním se na filmy na monitorech.“ Za porotce z dřívějších dob lze jmenovat A. Růžičkovou, M. Vadase, M. Řezníčka, G. Lamb, D. Buckingham, P. Holzwartha, J. Maška, kteří dokázali po létech předat svoje zkušenosti našim porotcům. Porota bývá většinou 4 až 5 členná. Jména porotců jsou zveřejněna na našich webech a webech Filmdata. Samosebou občas se objeví i polemika, zdali jsou zkušení, zdali umějí hodnotit amatérský film. Tato obava je zbytečná, protože po vyhlášení výsledků, organizujeme klubové setkání za přítomnosti autorů s porotci, kde se film přítomného autora zcela fundovaně rozebírá. Následně pak probíhá předání cen“

4) Je soutěž někým finančně podporována? Jak získáváte ceny pro vítězné autory snímků?

„Soutěž nebývá nikým podporována, jen když se nám podaří získat grant, na který nespolehnáme. Víte, ale uspořádat takovýto festák po internetu, to chce již pořádnou dávku zkušeností, tabulkových a IT dovedností a to je to, co nikde nekoupíš a ani nezaplatíš, lze to uskutečnit jen mezi lidmi, které to baví, něco umějí, důvěřují si a chtějí podpořit kulturu jako takovou. Jsem ráda, že náš spolek ve svých řadách takovéto lidi má. Neméně potěšující je i skutečnost, že někteří autoři se k nám rádi vracejí. Ceny jsou originály od p. profesorky N. Fukové, která je pro nás vytváří a je velmi poctěna, když jsou předány autorům a líbí se.“

5) Jak hodnotíte celkovou úroveň soutěžních filmů?

„Po debatě s porotci, mají soutěžní filmy vzestupnou tendenci, zejména, co se týče jejich obsahů, témat a filmařských dovedností. Pro mne je velmi potěšující, že se natáčejí i poměrně složitá celospolečenská témata, že se k nám autoři vrací s různými žánry od experimentu až po technický dokument. Původně jsme měli ještě cenu diváka, ale tu jsme pro nekorektnost hlasujících zrušili. Celkový počet filmů byl letos 26 a tyto filmy lze vidět v přehledu na našich stránkách, které budou citovány v závěru tohoto článku“

6) Někteří autoři se bojí umístit film na You tube z důvodu porušení autorských práv/ třeba za použitou hudbu/Nebylo by lepší posílat filmy přes úschovnu a zajistit, aby poplatky za autorská práva se nevztahovaly jen na tradiční filmové soutěže, ale i na soutěž internetovou?

„Ano máte pravdu, ale jednání ohledně autorských práv na hudbu k amatérským videofilmům vyžaduje poměrně složitá jednání s OSOU, na to náš spolek nemůže dosáhnout. Proto doporučujeme z praktického hlediska využívat veřejné Licence Creative Commons s dodatky jak správně v závěrečných titulcích citovat autory hudby, fotografií, videí (stránka je i v češtině), případně využít možnost doby 70 let po smrti autora, případně oslovit autory hudby, kteří jistě svůj muzikanský um rádi dají ku prospěchu k filmovému obrazu a zajistí si i bezplatnou reklamu. Tím se vlastně spojí umělecké počiny dvou „originálek“ v příslušné lokální kultuře, společný videofilm má tak dva spojence a je prezentovatelný v amatérské soutěži i po internetu. Snad jsem se srozumitelně vyjádřila, neboť velmi podstatné v této amatérské tvorbě je důležitá i kultivace činnosti neb tvoříme spolu a nemůžeme se tedy jaksi vzájemně – OPOMÍJET či ještě si ŠKODIT.“

7) Chcete se internetové filmové soutěži věnovat i příští roky?
Chystáte se něco změnit, zlepšit, zdokonalit?

„Ano, chceme v této internetové platformě pokračovat, chceme ji i obohatit, ale zatím nezveřejníme jak, jestli dovolíte!“

8) Jste pracovně spojena s TS Večernicí. Prozradíte, jakou funkci tam vykonáváte? Jakými metodami se pracuje s hendikepovanými lidmi? Jak je třeba motivujete?

„Ano, jsem pracovně spojena s Večernicí a to z hlediska metody / metodiky v celém kontextu dílčích kroků. Odpověď by byla velmi dlouhá a je mimo rozsah tohoto textu. Metoda je vypracována na základě i speciálně- pedagogických zásad, které se dlouhodobě vyvíjely a vyvíjí. Takže bych si dovolila odpovědět jen stručně:

s Tvůrčí skupinou Večernice pracuji 19 let, jsem pro ně něco jako důvěrný kolega, kamarád, profík, rejža, máma, pravda, zkrátka pilíř, o který se mohou v případě potřeby opřít. Ptáte se na jejich motivaci? Je to jednoduché: podpora skupinové spolupráce pod heslem „ V jednotě je síla“ a tou silou je právě tvorba filmu, veškeré její zásady od psaní textů, kreslení, práci s digitálními technologiemi a lidé z Večernice u toho chtějí být také, zejména na filmových festivalech, pokud nám organizátoři přijmou náš film. Jinak jako jednotlivci jsou velmi zranitelní a velmi dobře si toto celoživotní břemeno uvědomují. Je zapotřebí dodat, že od začátku tvorby až ke konečnému vytvoření filmu, jsou vedeni k samostatnosti. Nikdo za ně nic nedělá je to pro ně Celoživotní vzdělávání. “

Co se hendikepovaný člověk vedený k filmové tvorbě naučí, jaké dovednosti, vlastnosti a poznatky získá?

Tak toto je další velmi závažné a obsáhlé téma, které se nedá jen tak popsát, takže opět stručně. Upřesnila bych Vaši otázku, že podle diagnózy a stupně handicapu jednotlivce lze předpokládat, že :

- a) Kamera jednotlivci umožní vidět sám sebe se svými osobnostními, vzdělávacími, emocionálními disproporcemi, které si často ani neuvědomuje, vždycky se o něj někdo staral a tady NYNÍ nese kůži na trh i za skupinu;*
- b) Naučí se poznat a zodpovědně ovládat dnes a denní činnosti-Bankomat, REC, ctrl S, atd.;*
- c) Dokáže se obrazově vyjádřit lépe než psaným textem;*
- d) Naprosto přesně vidí v týmu, kde může být platný;*
- e) Díky dlouhodobému praktickému zacházení s tématem, kamerou, hudbou, počítačem se jim zarávají do vědomí vzpomínky na aktivity spojené s tvorbou*

filmu a nikdy na ně nezapomenou. Podobné vzpomínky, tužby, naděje potřebuje každý z nás a oni nejsou výjimkou.

- f) *Je to však běh na dlouhou trať, který vyžaduje, vedle trpělivosti i vizi kam chce skupina směřovat a v tomto duchu ji pravdivě vést;*

9) Prozradíte něco z osobního života? Povolání, zájmy, rodina...

„Ano klidně. Jsem dcera otce, který bojoval ve II.sv., válce u Dunquirku ve Francii. Tato otcova aktivita, ovlivnila život naší rodiny a přinesla nám s bratrem dost útrap. V tom jsou právě skryty životní „síly“ každého z nás. Mne bylo například dovoleno studovat pouze technickou školu, neboť existoval v té době předpoklad, že studia jako žena nedokončím. Nakonec jsem vystudovala ČVUT, fakultu strojní. Učila jsem na průmyslovce technické předměty jako třeba statiku, mechaniku, strojní součásti, deskriptivu, AutoCad. Začátkem 90 let jsem se pak cíleně vzdělávala zejména v oblasti filmové tvorby, speciální pedagogiky doma a v zahraničí. Jsem šťastně vdaná, máme syna Jiřího a dceru Evu, jsem dvojnásobnou babičkou.“

Závěr si dovolím napsat sama.

Musím přiznat, že i když s počátečními rozpaky jsem se nakonec stala příznavkyní soutěže VideoCulture Fest. Nejsm rozhodně pro to, aby se tradiční soutěže změnilly v internetové. Mají svá kouzla, svou tradici. Umožňují hromadná setkání nejen s autory, ale i s veřejností a představiteli, či zástupci města. Je více času na výměny názorů, besedy s odborníky. Na druhé straně internetová soutěž dává divákovi možnost prohlédnout si filmy v době, která mu vyhovuje. I když se zdá být soutěž VideoCulture Fest zpočátku zahalena anonymitou/ autor neví, zda bude hodnotit film odborník/, při závěrečném hodnocení mají soutěžící možnost osobně pobesedovat v Praze s porotou i s ředitelkou soutěže Janou Hnilicovou. Je to milé, přátelské setkání. Možná by bylo lépe tato setkání uspořádat již krátce po poledni, tedy v době, která je výhodná i pro autory, kteří nejsou z Prahy a spěchají na vlak.

Při bližším setkání s paní Hnilicovou jsem zjistila, že ona nedělá nic pro vlastní zisk, ani pro kariéru. Organizace soutěží, ale i práce s hendikepovanými lidmi jí naplňuje, má z toho osobní uspokojení.

Rozdává pozitivní energii všude, kde je potřeba. Její činnost bych nazvala posláním. Přeji ing. Janě Hnilicové hodně sil, zdraví a radosti do další její činnosti a držím jí palce.

Na otázky odpovídala: ing. Jana Hnilicová www.videoculture.cz

Napsala: Mgr. Alena Krejčová

Článek vyšel v časopise [Videohobby 2/2020](#)